

**Rozdělení svobodou: Příběh psychiatričky Jany
Anny Uhrové**

~

***Divided by Freedom: Story of psychiatrist Jana
Anna Uhrova***

by

Tomáš Kremr

Český rozhlas Plus, Český rozhlas Radiožurnál

Czech Radio Plus, Radiojournal

SYNOPSIS

Rozdělení svobodou: Příběh psychiatričky Jany Anny Uhrové

Český rozhlas provedl rozsáhlý průzkum Rozdělení svobodou - o tom, jak se v Česku žije 30 let od sametové revoluce. Podle sociologů je česká společnost rozdělená na šest různých skupin. Reportéři Českého rozhlasu vybrali z každé skupiny vždy jednoho zástupce, se kterými strávili jeden den. Během natáčení se snažili člověka co nejlépe poznat a zprostředkovat jeho postoje, názory nebo zvyklosti. Pětačtyřicetiletá Jana Anna Uhrová a její rodina reprezentuje Třídu místních vazeb. Ta je charakteristická zejména silným sociálním kapitálem – tedy dobrými, často sousedskými kontakty, využitelnými v případech, kdy lidé potřebují poradit nebo pomoci. A to jak v profesním i osobním životě. Uhrová bydlí v dvoutisícové obci Křenovice na Vyškovsku. Pracuje jako psychiatrička v nemocnici v Kroměříži.

Divided by Freedom: Story of psychiatrist Jana Anna Uhrova

Czech Radio did a thorough research in 2019 called Rozdělení svobodou (Divided by Freedom) mapping how do people in Czech Republic live 30 years after the Velvet revolution and fall of communism in 1989. According to researchers and sociologists, there are six groups/classes of people living in Czechia. Reporters of Czech Radio were to find one representative of each class and spend one day with him or her. And they had to record and transmit what is the chosen person like, how does he or she live, what he or she believes in, likes, dislikes or what are his or hers opinions. Forty-five years old Jana Anna Uhrova and her family represents Class of local binds, which is characterised by strong social capital - good and strong, often neighbourly, relationships and connections in both personal and work life, that can be used in times of struggle, needing help or advice. Jana Anna Uhrova lives in Křenovice (two thousand inhabitants) in South Moravia. She is a psychiatrist at hospital in Kroměříž.

Třída místních vazeb je charakteristická zejména silným sociálním kapitálem – tedy dobrými kontakty využitelnými v případech, kdy lidé potřebují poradit nebo pomoci. A to jak v profesním i osobním životě. Typickou zástupkyní této třídy je pětáctýřicetiletá Jana Anna Uhrová a její rodina. S manželem, třemi dětmi a její matkou bydlí v rodinném domě se zahradou v Křenovicích na Vyškovsku, které mají zhruba dva tisíce obyvatel. Do jakoby rozšířené rodiny Uhrů patří jejich sousedé, se kterými mají nadmíru dobré vztahy. Což je i dalším znakem této třídy, která zároveň tvoří nejmenší segment obyvatel v Česku, je to jen asi dvanáct procent. Sehnat zástupce třídy místních vazeb proto nebylo jednoduché, trvalo několik týdnů a k paní Uhrové jsem se dostal po dlouhém pátrání až přes naše společné známé z vesnice. Poprvé jsme se potkali v psychiatrické nemocnici v Kroměříži, kde pracuje jako psychiatrička.

Jana Anna Uhrová: Klíče, to je důležitý... Víte, jaký je rozdíl mezi pacientem a psychiatrem na psychiatrii?

Reportér: Nevím.

JAU: Že ten psychiatr má ještě ty klíče.

Reportér: Lékařka Jana Anna Uhrová, štíhlá žena s kratšími rudými vlasy, si pohazuje svazkem klíčů. Ty odemykají spoustu dveří v secesním domku, kde se léčí lidé s depresemi, úzkostmi nebo poruchami osobnosti. Po konzultaci s jednou pacientkou teď usedá k počítači na vyšetřovně.

JAU: V noci nemohla pacientka spát, nemohla večer usnout, tak se budila. Teď tu zapisuju ten zápis, co mi vlastně říkala, který vytisknu...

Reportér: Jak je to vyčerpávající práce? Vy jste hrozně usměvavá. Mně přijde, že jste velice optimistická.

JAU: Asi je to vyčerpávající. Ale musíte se prostě naučit to filtrovat. Ono je pravda, že my jsme asi tvrdší. Když se dívám, že v tom běžném životě potom přistupuju k těm věcem trochu jinak. Že už mě tak lecco asi nerozhodí. Teď to řeknu blbě, ale prostě sebevražda už s váma neotřeše.

Reportér: Cestou z vyšetřovny míjíme pacienty u stolů v jídelně. Míříme do odpočinkové místnosti. (...) Tady kolem stěn křesla, jedna knihovna, rotopedy, žíněnky na spaní, tabule s křídami. Uprostřed ping-pongový stůl.

JAU: Neumím si představit, že bych dělala něco jiného, nic jiného neumím. Já jsem od malička chtěla být doktor. Sice chtěla jsem chodit v bílém, což nechodím, protože mě to škrábe.

Reportér: To mě právě překvapilo, že máte na sobě normální šaty a nejste v bílém.

JAU: Ano, tady na to psychotherapeutickým je to asi i lepší si myslím, protože ti lidi... jako jste jim tak blíž, asi.

Reportér: Nosíte si práci domů?

JAU: Jak kdy. Mně to stačí tak vyventilovat a pak už mi to dá pokoj. Doma vlastně se sousedkou, u štamprličky...

The class of local connections is typical especially for its strong social capital, i.e. good contacts that can be used when one needs advice or help. Both in professional and personal life. A typical representative of this class is Jana Anna Uhrová, aged 45, and her family. Together with her husband, three children and her mother she lives in a single-family house with a garden in Křenovice, a village with some 2000 inhabitants in the Vyškov region, south Moravia. They have exceptionally good relationships with their neighbours who are as if a part of their wider family. That is another characteristic of this class, which represents the narrowest segment of the Czech population, accounting for some twelve percent. It was therefore not easy to find members of this class and it took me several weeks before I found Mrs Uhrová, which was only after searching through our common friends in the village. For the first time we have met in a psychiatric clinic in Kroměříž, where she works as a psychiatrist.

Jana Anna Uhrová: Keys, that's what's important... Do you know what the difference is between the patient and the psychiatrist in a psychiatric ward?

Reporter: No, I don't.

JAU: Unlike the patient, the psychiatrist has the keys.

Reporter: Doctor Jana Anna Uhrová, a slender woman with short red hair, is tossing a bunch of keys. These are the keys to the many doors of a small Art-Nouveau building. This is where people with depressions, anxieties or personality disorders are treated. After a consultation with a patient, she sits at her computer in the surgery.

JAU: The patient couldn't sleep tonight, she couldn't fall asleep in the evening and then kept waking up. So now I'm writing down what she had told me and then, I'll print it...

Reporter: Is it an exhausting job? You keep smiling all the time and to me you seem to be very optimistic.

JAU: I guess it is exhausting. But one must learn simply to filter things out. It is probably true we are tougher. I can see it in the everyday life when I approach things somewhat differently. Meaning there is hardly anything that would disturb me. To put it bluntly, a suicide will no longer seem a shocking thing.

Reporter: On our way from the surgery, we see patients sitting at the tables in the canteen. We are heading to the leisure room. (...) There are armchairs, a bookcase, stationary bikes, mats for sleeping, blackboards with chalks. And a ping-pong table in the middle of the room.

JAU: I can't imagine doing anything else and I don't have other skills neither. I wanted to be a doctor ever since my childhood. True, I wanted to be dressed in white and I am not because it feels uncomfortable on the skin.

Reporter: It actually surprised me you are wearing normal clothes instead of the white coat.

JAU: Yeah, here in the psychiatric clinic it is even better, I think, because the people... well, you are closer to them I guess.

Reporter: Do you keep thinking about your job when you are at home?

JAU: It depends. Usually I vent it out and then I don't have to think about it anymore. At home, it's enough if I just sit with a neighbour over a shot.

Reportér: Jana Anna Uhrová má 45 let. Pochází z vesnice. Studovala na Masarykově univerzitě v Brně. Z původní práce v psychiatrické nemocnici v Černovicích odešla. Nebyla tam spokojená. Ve vzdálenější Kroměříži už je. Pracuje tu devátým rokem. Skoro denně dojíždí autem z Křenovic, asi dvoutisícové obce na Vyškovsku. Když má službu, spí v nemocnici.

JAU: Ono je to 55 kilometrů, to je pravda, ale třicet minut po dálnici... To kdybych jela někam do Bohunic, tak je to mnohem horší. Ta cesta je i takovej předěl. Prostě si jedete, neříkám, že úplně v klidu, ale zapnu si rádio, nebo cedéčko a fššt!

Reportér: Máte čas nad tím přemýšlet. Anebo naopak...

JAU: Přepnout. Přepnout na ten domácí režim.

Reportér: Co vás tady v té práci drží?

JAU: Tak nějakým způsobem mě to musí naplňovat.

Reportér: Naplňuje vás, že pomáháte lidem?

JAU: No, pomáháte, to je takový spekulativní. Třetině pomůžete, třetině tak napůl, a třetině vůbec ne. Takže tady v té psychiatrii se musíte smířit s tím, že nepomůžete prostě všem. Takže člověk se musí naučit být spokojenej s málem.

---předěl---

JAU: Děcka, já jdu do parku.

Kolegové v práci: Jo jo, dobře.

Reportér: Odpolední pauza. Jana Anna Uhrová stojí na verandě. Kouří cigaretu. Slimku. Kouká do velkého parku, kde jsou rozmístěné pavilony nemocnice. Co dům, to jiná diagnóza. Mezi stromy a rozkvetlými záhony panuje klid. Jak se tady říká: blázinec je tam venku.

---předěl---

Reportér: Cesta Jany Anny Uhrové z práce domů měří asi šedesát kilometrů, vede z velké části po dálnici a trvá jí autem kolem třiceti minut. Do Křenovic a rodinného domu Uhrových přijíždím v předstihu a s jejím manželem společně usedáme na zahradu, kde nás vítají tři jejich kočky.

Petr Uher, manžel: Ten domeček, to je rodný domeček naší babičky, tchyně, tak ten jsme museli trochu opravit. A za pomoci hodně babičky, protože my jsme těch peněz v té době moc neměli, žena tehdy dostudovávala a já jsem pouze dělnické profese, takže těch peněz zas moc nevydělám.

Petr Uher. Třiačtyřicetiletý usměvavý zámečník. Čeká, až jeho žena dorazí domů z práce. Pan Uher je vysoký, hubený volejbalista a myslivec. Pochází z vedlejší dvakrát menší obce.

Petr Uher, manžel: Já jsem se přistěhoval, ano ano. Já jsem tady z Hrušek. Ale chodili jsme spolu tady na základní školu v Křenovicích. Ale to jsme se pak poznali později, to až tak v roce 2000.

Reporter: Jana Anna Uhrová is 45 years old. She grew in a village. She graduated from the Masaryk University in Brno. Previously she worked in a psychiatric hospital in Brno Černovice, but she was not satisfied there and so she chose to work in Kroměříž, which is more distant, but she is satisfied there. She has been working here for almost nine years now. Almost every day she commutes by car from Křenovice, a village with some two thousand inhabitants in the Vyškov region in south Moravia. When she is on call, she usually sleeps in the hospital.

JAU: True, it's 55 kilometres, but on the highway it only takes some thirty minutes... Commuting, say, to Bohunice, would be much worse. The travel is actually a kind of a divide. You drive, I don't say it's all peaceful, but I turn on the radio or put some CD and poof!

Reporter: You have time to think about it. Or maybe on the contrary...

JAU: To switch. Switch to the being-at-home mode.

Reporter: What keeps you in your job?

JAU: Well, I guess it must be fulfilling to me.

Reporter: Fulfilling in that you help other people?

JAU: Well, it's debatable with the helping. To one third of the people you help, to the other third you help partially and to the last third you don't help at all. So in psychiatry, you must accept that you can't help everybody. One must learn to be satisfied with little.

---cut-off---

JAU: Guys, I'm going to the park.

Colleagues at work: Sure, go.

Reporter: Afternoon break. Jana Anna Uhrová is standing on the patio, smoking a cigarette. A slim. She is overlooking a big park with the individual hospital buildings. Each for a different diagnosis. Between the trees and blossoming flowerbeds, there is peace. As they say here: the madhouse is out there.

---cut-off---

Reporter: The travel between Jana Anna Uhrová's home and place of work is some sixty kilometres long and it is mostly on the highway. It takes about thirty minutes by car. I arrive to the house of the Uher family in Křenovice a little earlier than she does and with her husband, we sit in the garden where we are welcomed by their three cats.

Petr Uher, husband: This house is where our grandmother, my mother-in-law, was born. We had to reconstruct it a bit. It was largely with her help, because we didn't have much money back then, my wife was completing her studies and I am only a manual worker, so I don't make that much.

Petr Uher. A cheerful forty-three-year old. He is a locksmith. He is waiting for his wife to come home from work. Tall and slim, Mr. Uher is a volleyball player and hunter. He grew in the neighbouring village, which is two times smaller.

Petr Uher, husband: Yeah, it was me who moved in here from another village. I come from Hrušky, which is nearby. We attended the same elementary school in Křenovice. But we met later, in 2000.

Reportér: Je po čtvrté hodině odpoledne. Jana Anna Uhrová zaparkovala před domem. Jde pozdravit syny. Dva nejmladší, kterým je 11 a 13 let se válí na pohovce v obývacím pokoji za kuchyní a dívají se na YouTube.

JAU: Takže takhle to vypadá když přijdu z práce. Pak jdeme většinou dělat školu. Nebo budeš něco potřebovat?

Syn #1: Potřebuju podpis, do žákovský.

JAU: No podpis, tak dneska je to dobrý, dneska jenom podpis. Vlastně většinou oni teď odchází na kroužky.

Syn #2: Fotbal, v pátek se mi kryje se saxofonem a v úterý se mi kryje s volejbalem.

Reportér: Takže volejbal, fotbal, saxofon. A ty taky hraješ volíš?

Syn #1: Já volejbal a tenis.

Reportér: Nejstarší patnáctiletý syn ze školy teprve jede. Paní Uhrová si jde zakouřit na zahradu. Cestou nasype granule kočkám. Živé má tři. A desítky dalších keramických, dřevěných, nebo vyšitých na polštářích a taškách. Jsou to dárky nebo suvenýry z dovolených.

JAU: Jezdíme tady po Česku. Vždycky si objednáme chalupu s jedněma přátelama, s jednou rodinou, a jezdíme pak na výlety.

Reportér: Sledujete nějaká média? Posloucháte rádia, nebo televizi? Čtete noviny? Nebo kde vlastně získáváte zprávy?

JAU: Ne. Zprávy vůbec nezískávám. Nějak mě to nic neříká. Nebo mám pocit, že to nemůžu ovlivnit, takže ne.

Reportér: Nezajímáte se o veřejné dění?

JAU: Ne. Ne.

Reportér: A na internetu?

JAU: Objednávám lístky na vlak. Lístky na různé koncerty dětem. Jo a nakupuju přes internet Dárky.

Reportér: Sociální sítě? Facebook?

JAU: Ne. Vůbec. Mně to prostě nepříjde přirozený, já nevím. A přijde mi to nebezpečný.

Reportér: Předpokládám, že kluci mají Facebook.

JAU: No jo, mají.

Reportér: To nejste moc ráda.

JAU: Ne. Ale tak nezabráním tomu. A i ty počítačový hry, i ty mobily. Prostě kdyby to neměli, tak jsou opravdu vyčlenění. Oni to hrají společně, třeba čtyři zaráz. Jako každé doma.

Reportér: Jak je pro vás důležitá rodina?

Reporter: It is past 4 PM and Jana Anna Uhrová just parked in front of the house. She goes to greet her sons. The two youngest, aged eleven and thirteen, are lying around on the sofa in the living room behind the kitchen, watching YouTube.

JAU: So this is what it looks like when I come from work. Then we usually go to do homework for the school. What do you need today?

Son #1: I need a signature in the record book.

JAU: Ah, a signature, so today it's good, only a signature. Actually, they usually go to hobby groups at this time.

Son #2: Football, but on Friday it collides with saxophone and on Tuesday with volleyball.

Reporter: So volleyball, football, saxophone. And you, too, play volleyball?

Syn #1: I play volleyball and tennis.

Reporter: The oldest son, aged fifteen, is on his way back from school. Mrs Uhrová is going to smoke in the garden. But before that, she gives dry food to her cats. She has three real cats and dozens of ceramic and wooden ones. Cats are also embroidered on cushions and bags. These are gifts or souvenirs from holidays.

JAU: On holidays we usually go someplace in the Czech Republic. With our friends, one family, we always book a chalet and then make trips from there.

Reporter: Do you follow the news on some media? Do you listen to radio or watch TV? Do you read newspapers? Or where do you get the latest updates?

JAU: No, I don't follow the news. Somehow, it's not for me. Or I have a feeling I have no influence over it, so no, I don't.

Reporter: You are not interested in public affairs?

JAU: No, not really.

Reporter: And the internet?

JAU: I use it for ordering train tickets. Tickets for various concerts for the children. Oh and for buying presents.

Reporter: What about social networks? Facebook?

JAU: No. Not at all. I just don't think it's natural, I don't know. And I think it's dangerous.

Reporter: I suppose the boys do have Facebook.

JAU: Oh, yeas, they have.

Reporter: And you are not happy with that.

JAU: No, I'm not, but I can't prevent it. The same with computer games and phones. If they didn't have them, they would really be excluded. They play together, say, four of them at the same time. I mean each in their home.

Reporter: How important is family to you?

JAU: Já si myslím, že je pro mě důležitá rodina, ale není to prostě všechno. Jak tady říká moje zkušená sousedka: „Nedá se to všet na jeden věšák.“ Takže člověk to tak nějak musí rozdělit. Jako samozřejmě, když se něco děje, když je potřeba něco vyřešit, tak to člověk udělá. Ale asi je potřeba myslet i na to ostatní.

Reportér: Na zdraví třeba?

JAU: Na zdraví. Na ten relax. To si myslím, že je hodně důležitý. Na něco příjemného.

Reportér: Občas je příjemné být sám.

JAU: Přesně tak.

Reportér: Jana Anna Uhrová ráda odpočívá s knihou, na zahradě, a ze všeho nejraději se sousedy. S těmi si vzájemně pomáhají, ale taky slaví hody, nebo různé svátky. Rádi si povídají. A dveře k sobě mají vždy zcela otevřené. A to doslova.

---předěl---

Reportér: Odhrnu listy vinné révy. Za nimi vidím hlavu Jany Anny Uhrové. Ohýbá se nad záhonem, okopává rajčata, usmívá se. Knížkou pod pergolou teď vyměnila za motyku.

JAU: Letos jsem si to vzala za svý. Ty rajčátka byly moje. A papričky taky vezmem.

Reportér: I jahody tady máte.

JAU: Jahody, ano.

Reportér: Uhrovi mají za rodinným domem dvůr s přístřeškem a krbem. Jednu stěnu tvoří vzrostlá vistárie. Za pergolou je podlouhlá zahrada obehnaná plotem se třemi brankami. Dvoje dvířka na podélných stranách stojí naproti sobě a vedou k sousedům. A jsou otevřená.

JAU: Říkáme tomu Schengen, protože my si i tak vypomáháme různě. Sousedka doučuje třeba moje děti angličtinu a češtinu. Oni jí tady zasázeli rajčata. Tam zase se sousedem vyrábíme protlaky.

Reportér: No a je tu otevřená branka. Vy prostě nemusíte chodit vstupními dveřmi, vy si prostě chodíte do domů přes zahrady.

JAU: No a tady ho vidíme.

Reportér: Zrovna je na zahradě. Dobrý den!

JAU: Prosimvás, kočky jdou vždycky se mnou.

Soused Pepa: Já nevlastním žádný kočky.

Reportér: Ale musíte s nimi umět žít, když tady přebíhají.

Soused Pepa: Já akorát kočku sousedku mám.

JAU: Pepi, můžeme ukázat můj azyl?

Soused Pepa: No je tam bordel.

JAU: I think family *is* important to me, but it's simply not everything. Just as my experienced neighbour says: "you can't hang everything on one hook." So one must kind of distribute it. Well, but of course, when something is happening or something needs to be resolved, one does his most. But still, one should think also about other things.

Reporter: Such as health?

JAU: Health. Relaxation especially. This, I think, is very important. Something pleasant.

Reporter: Sometimes it's pleasant to be alone.

JAU: Exactly.

Reporter: Jana Anna Uhrová likes to relax with a book, on the garden and especially with neighbours. They help each other when needed, but also celebrate feasts or various holidays together. They like to talk. And their doors are always open for each other. Literally so.

---cut-off---

Reporter: As I lift grape leaves, I see the head of Jana Anna Uhrová behind them. She is bending over the vegetable patch with tomatoes, hoeing and smiling. She has exchanged reading a book on the porch for a hoe.

JAU: This year I really took it seriously. And then the pleasure of having your own tomatoes. And bell peppers, too.

Reporter: You also have strawberries here.

JAU: Yep, strawberries.

Reporter: Behind the house, the family has an outdoor shaded sitting area with a fireplace. One wall of this area is formed by a grown wisteria. Behind the pergola, there is a fenced oblong garden with three gates. Two of them are opposite each other on the longer side of the garden. They lead to the neighbours. And they are open.

JAU: We call it Schengen 'cause we sort of help each other in many ways. For example, one neighbour helps my children with English and Czech. My children planted tomatoes for her. With another neighbour, we make tomato puree.

Reporter: Yeah and the gate is open. So you don't have to enter each other's house through the entrance door and enter through the garden instead.

JAU: And here he is.

Reporter: He's in the garden just now. Hello!

JAU: You see the cats must always go with me.

Neighbour Pepa: I don't have no cats.

Reporter: But sure you must tolerate them as they are running from one garden to another.

Neighbour Pepa: Well, I have a cat for a neighbour.

JAU: Pepi, can we show my sanctuary?

Neighbour Pepa: Well, it's pretty messy there.

JAU: Však tak to je, že...

Reportér: To nevadí.

JAU: Takže tady trávím takhle...

Reportér: Tady máte azyl.

JAU: Přesně tak.

Reportér: Pod pergolou.

JAU: Na zimu se to tady takhle zateplí.

Reportér: U kulatého stolu.

JAU: A v zimě když sem svítí slunko, tak tady je já nevím, pětadvacet, že?

Reportér: Louskat ořechy můžete u toho. Dát si cigárko.

JAU: Ano, ano.

Soused Pepa: Já žiju sám. A už na to nestačím. Zahrada je veliká, barák starej.

JAU: Když Pepa něco potřebuje, tak i ti naši kluci zajdou.

Soused Pepa: No pomáhali mi třeba tady se střechou na té pergole.

JAU: Do obchodu když jedeme, tak si taky navzájem třeba koupíme, nebo Pepa nám tady všem pěstuje rajčata ze semínek. Silvestry taky trávíme sousedsky. Teďka jsme tady na hodech, to jsme měli takový větší hody, a přijel známej kuchař, jakože náš známej kuchař, a on tak vyvařoval, že to nebylo kam dat do ledničky. Tak to bylo tady. Vařilo se i u sousedů. No a vlastně tady, však se tam můžeme jít podívat. My tady máme hřiště hnedka za zahradou...

Reportér: Můžeme.

JAU: Tam bývají zábavy. Pak jsou tady různý festivaly různý, třeba Křenovický bigbít. Pak tady byl Kamil Střihavka, Yo-yo band tady nedávno byl.

Reportér: Chodíte na to? Účastníte se toho?

JAU: No dřív, teď už fakt ne-e. A mně to stačí si tady sednout pod tu pergolu.

Reportér: Slyšíte to...

JAU: To slyšíte. Víte co, v ten pátek, to už se vám nechce absolutně nikam. Pak v sobotu ještě by to možná šlo, ale...

---předěl---

Reportér: To je domácí?

JAU: Ano.

Reportér: Slivovice.

JAU: Ano.

Reportér: Jednoho panáka.

JAU: Well, that's how it simply is, right...

Reporter: Never mind.

JAU: So here's where I like spending time.

Reporter: Your sanctuary.

JAU: Exactly.

Reporter: A shaded porch.

JAU: In winter, we close it like this.

Reporter: To sit at the round table.

JAU: And in winter, when the sun is shining, we can have even something like twenty-five degrees here, right?

Reporter: And you can talk and crack nuts, have a ciggy...

JAU: Yeah, yeah.

Neighbour Pepa: I live on my own. I can hardly cope. The garden is big, the house old.

JAU: When Pepa needs something, even our boys come and help.

Neighbour Pepa: Yeah, they helped me for example with this pergola roof here.

JAU: Or when we go shopping, we make shopping also one for each other if needed. Then Pepa is growing tomatoes from seeds for all of us here. We also celebrate the New Year's Eve together. Now we've just had a feast, a big one. One cook, our friend, came and cooked so much food there was no room in the fridge, so it was here. The neighbours cooked, too. Oh and here – let's go and see – here's a pitch just behind our garden...

Reporter: Sure, let's see it.

JAU: Dance parties are held here. Or various festivals – Rakovec or the Křenovice Big Beat. Kamil Střihavka was here, also Yo-yo band recently.

Reporter: Do you go there? Do you take part in it?

JAU: I used to, but now I don't, really. It's enough for me to sit here on the porch.

Reporter: But you can hear it...

JAU: You bet. You know, on Fridays you really don't want to go anywhere, really. Perhaps on Saturdays, but...

---cut-off---

Reporter: Home-made?

JAU: Yep.

Reporter: Slivovitz.

JAU: Yeah.

Reporter: One shot.

JAU: Myslím si, že je to švestka. Máme všechno možný. Tak, toto je malej panák.

Reportér: Paní Uhrová teď sedí na svém oblíbeném místě v čele stolu. Na klíně hladí malé šedé kotě. Tady je jako zástupkyně třídy místních vazeb spokojená. Tomáš Kremr, Radiožurnál.

JAU: At least I think it's plum. We have all sorts. So this is a small shot.

Reporter: Mrs Uhrová is sitting now at her favourite place at the end of a table. On her lap, she is stroking a small grey kitten. Here is where the representative of the class of local connections is satisfied. This is all from me, Tomáš Kremr, for Radiojournal.